

PAUWTJE PLUIM

en het geheim
van het witte kerkje

Op een zonnige ochtend fladderde
Pauwtje Pluim over het polderlandschap
van Wieringerwaard.

In de verte zag hij iets wit schitteren
tussen de bomen en de rozen. Het was
een wit kerkje!

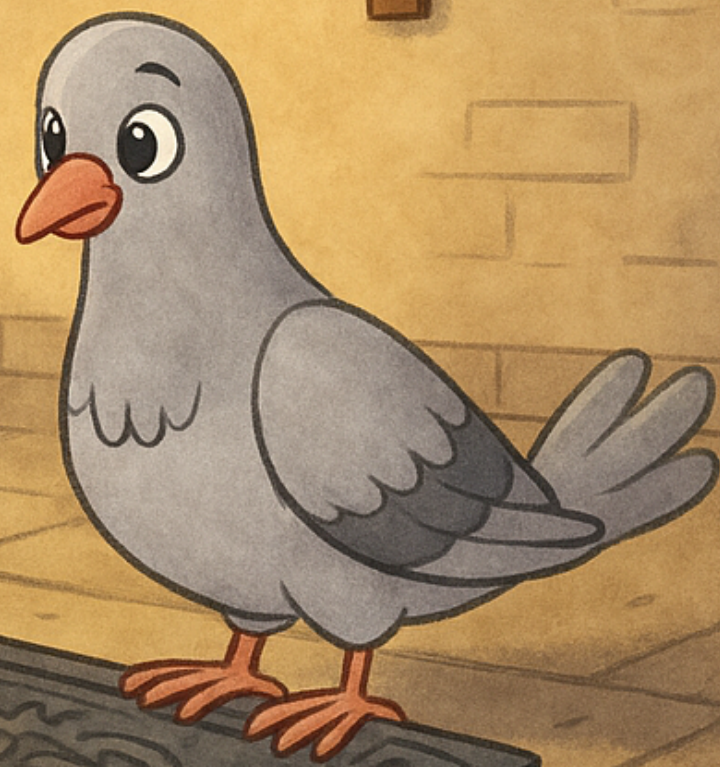
Nieuwsgierig liep hij het pad op naar de
kleine heuvel en keek naar een bordje.
'Het Witte kerkje' stond erop.

Op een tak vlak bij de ingang zat een grijze tortelduif. Beneden op het pad zat nog een duif. "Goedemorgen," kirde ze zacht. "Ik ben Truus Tortel. Ik woon hier al jaren. Wil je een rondleiding?"

“Graag!” zei Pauwtje enthousiast. “Het kerkje ziet er zó bijzonder uit!”

“Kom maar mee naar binnen. Dan vertel ik je meer over dit kerkje. Vroeger bijvoorbeeld, kwam hier nog een stoomtram langs.”

Terwijl ze samen naar het kerkje wandelden, vertelde Truus: “Dit kerkje is gebouwd in 1865, op een terp. Een terp is een kleine heuvel.”

“Maar wist je dat er al in 1634 een houten kerkje met toren stond? En in de vloer binnen liggen grafstenen van nog oudere datum!”

Pauwtje keek naar de prachtige vloer en de dikke muren rondom de ramen. “Wat een oude verhalen in deze muren!”

Truus flapte met haar vleugels. “Tijdens de oorlog hebben ze de klokken uit de toren meegenomen.”

“Maar... er ging iets mis tijdens het vervoer. Ze werden niet omgesmolten en kwamen na de oorlog gewoon weer terug naar de kerk!”

Pauwtje grinnikte. “Die klokken wilden zeker niet vertrekken uit de Pauwenstad!”

Aan de zijkant van het kerkje stond een oude bank onder een boom. Truus fluisterde: “Hier was ooit een begraafplaats, tot 1881. Nu is het een plek voor rust. Maar als je goed luistert, hoor je de verhalen nog in de wind.”

Pauwtje sloot zijn ogen en luisterde. In het ruisen van de bladeren hoorde hij zachte stemmen, klokken en fladderende vleugels. “Wat een magische plek.”

Een rustplek voor verhalen.

Dit boekje is een uitgave van
Pauwenstad.nl